

Tato práce vychází z doposud neurčeného vztahu mezi nedokončeným románem *Hora analogie – román příběhů alpských, neeuklidovských a symbolicky autentických* (1952) spisovatele Réného Daumala a jeho údajnou filmovou adaptací *Svatá hora* (1973) režiséra Alejandra Jodorowského. Práce nahlíží na obě díla z perspektivy lacanovské psychoanalýzy, přesněji skrze optiku tzv. boromejského uzlu představujícího tři funkce lidské psychiky: reálnou, symbolickou a imaginární. Svou strukturou předpokládá následující: první kapitola artikuluje relevantní terminologii a snaží se pro účely této práce definovat pojmy jako jazyk a ideologie; druhá kapitola pojednává o metodách užitých při analýze Daumalovy *Hory analogie* a Jodorowského *Svaté hory*, zkoumá pak především možnosti psychoanalýzy a zvažuje „nevědecký“ přístup patafyziky, který upřednostňuje konkrétní nad obecným; ve třetí kapitole prostřednictvím konceptu sinthomu je v analýze *Hory analogie* zdůrazněn aspekt akce; čtvrtá kapitola analyzuje *Svatou horu* z pohledu „hypertrofovaného“ symbolického a současně zdůrazňuje význam prvku rovnováhy ve filmu; závěrečná kapitola se pak zaměřuje na pojem moci, jeho vztah k ideologii a různé možnosti jejího porozumění, zároveň se zabývá možnými změnami ideologie. Tento přístup, na rozdíl od tradičních srovnávacích studií daných děl, odhaluje důležitou dimenzi, ve které lze pojmy jazyka, ideologie a moci vnímat jako klíčové prvky schopné vytvářet sociální a subjektivní realitu. Práce dále představuje s tím související pohled na literárně-kritické metody a ve stejném kontextu zkoumá pojmy patafyziky a psychoanalýzy.